

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Petry Houškové a Jiřího Pánka v hlavním líčení konaném dne 1. června 2021 v Praze

takto:

Obžalovaný

Martin K., narozený xxx, naposledy bytem Xxx, xxx, v současné době neznámého pobytu na východní Ukrajině, stíhaný jako uprchlý,

je vinen, že

jako občan České republiky, v záměru podpořit svojí aktivní účastí v ozbrojeném konfliktu proti vládě Ukrajiny nelegální separatistické struktury na území Doněcké a Luhanské oblasti ve východní části Ukrajiny, které samy sebe deklarují jako tzv. Doněckou lidovou republiku a Luhanskou lidovou republiku, odletěl dne 22. 7. 2015 v 22.40 hod. letem OK 914 Českých aerolinií z Letiště Václava Havla v Praze do Rostova na Donu v Ruské federaci, odkud odjel na východní Ukrajinu a nelegálně překročil hranice do Donbaské oblasti ovládané tzv. Doněckou lidovou republikou a tzv. Luhanskou lidovou republikou, přičemž po příjezdu dne 30. 7. 2015 podepsal na rok smlouvu ke službě v armádě tzv. Novoruska, konfederace složené z tzv. Luhanské a tzv. Doněcké lidové republiky, nechal se organizovanými ozbrojenými složkami tzv. Luhanské lidové republiky vyzbrojit a vystrojil a zapojil se přímo aktivně do bojových operací proti ukrajinské armádě, prováděných za použití střelných zbraní a další vojenské techniky, když působil jako člen jednotky provádějící záškodnictví a průzkum za hranicemi nepřátelských linií, mimo jiné při této bojové činnosti přinejmenším jednou vytvořil a umístil past (nástrahu) z granátu, absolvoval mimo jiné výcvik odstřelovače, následně působil jako velitel bojové jednotky, za své působení pobíral pravidelnou výplatu, a takto působil po přesně nezjištěnou dobu, nejméně do 8. 12. 2017, přičemž tzv. Luhanská lidová republika byla skupinou protivládních separatistů nelegálně vyhlášena dne 27. 4. 2014 jako nezávislý stát, dne 11. 5. 2014 uspořádala nezákonné referendum a dne 12. 5. 2014 vyhlásila nezávislost na Ukrajině, na území ovládaném tzv. Luhanskou lidovou republikou byly vytvořeny některé pseudostátní struktury především v oblasti vojenských a bezpečnostních složek,

příčemž činnost těchto struktur a vyhlášení nezávislosti byly zcela v rozporu se články 17, 37, 73 a 132 Ústavy Ukrajiny, podle nichž je ochrana svrchovanosti a územní celistvosti Ukrajiny povinností všeho ukrajinského lidu, na území Ukrajiny se zakazuje zřizování a provozování ozbrojených útvarů, které nejsou zřízeny v souladu se zákonem, vznik a činnost politických stran a veřejných sdružení je zakázána, pokud jejich programové cíle nebo akce směřují k porušení svrchovanosti a územní celistvosti státu a změně ústavního pořádku násilnými prostředky, politické strany a veřejná sdružení nemohou mít polovojenské jednotky, otázky změny území Ukrajiny se řeší výhradně formou celonárodního referenda a územní struktura Ukrajiny je založena na principech jednoty a nedělitelnosti území státu,

tedy

jednak v úmyslu poškodit ústavní zřízení a obranyschopnost Ukrajiny, narušit základní politickou strukturu Ukrajiny a protiprávně přinutit vládu Ukrajiny, aby něco trpěla, provedl útok ohrožující život nebo zdraví člověka s cílem způsobit smrt nebo těžkou újmu na zdraví, uvedený čin spáchal jako člen organizované skupiny, a tento trestný čin spáchal jako člen organizované zločinecké skupiny,

jednak jako člen se účastnil činnosti teroristické skupiny, která naplňuje znaky organizované zločinecké skupiny,

čímž spáchal

jednak zvláště závažný zločin **teroristického útoku** podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 (dále jen „*tr. zákoníku*“) za užití § 313 tr. zákoníku, spáchaný **ve prospěch organizované zločinecké skupiny** podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku,

jednak zvláště závažný zločin **účasti na teroristické skupině** podle § 312a odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 311 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 108 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 20 (dvaceti) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro **výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Odůvodnění:

1. **Na základě důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokazané,** že se obžalovaný Martin K., hledaje úniku před svými problémy v České republice (dřívější drogová závislost, nešťastně řešené finanční problémy, rozchod s přítelkyní), zhlédl v záměrech a ideálech nelegálních proruský orientovaných separatistických skupin působících na východní Ukrajině a vědom si závažnosti a nesprávnosti takového počínání, rozhodl se zapojit do tamního ozbrojeného konfliktu na jejich straně. Poté, co se seznámil s předpoklady takového kroku a připravil si vše

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

potřebné k jeho realizaci, odletěl dne 22. 7. 2015 z pražského letiště do Rostova na Donu v Ruské federaci, následně nelegálně vstoupil na ukrajinské území v oblasti Donbasu a začlenil se mezi příslušníky ozbrojených bojových jednotek náležejících armádě tzv. Novoruska sestávajícího z tzv. Doněcké lidové republiky a tzv. Luhanské lidové republiky, kvazistátních útvarů nelegálně konstituovaných na úkor svrchovanosti, územní celistvosti a obranyschopnosti Ukrajiny. Obžalovaný podepsal smlouvu s touto armádou, podstoupil výcvik odstřelovače a zapojil se do bojů proti armádě Ukrajiny, posléze též jako velitel bojové jednotky. Za tuto svoji aktivitu pobíral plat a pobýval v přiděleném bytě. V rámci bojů prováděl jako člen rozvědky záškodnictví na ukrajinském území včetně vytvoření nástrahy z granátové pasti. Takto na tamním území působil po přesně nezjištěnou dobu, přinejmenším však do 8. 12. 2017, kdy byla zaznamenána jeho poslední konkrétní aktivita.

2. Obžalovaný K. byl na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2021, sp. zn. 56 T 1/2021, jakož i po celou dobu trvání přípravného řízení stíhán jako uprchlý, k věci tedy nevyprávěl.

3. Svědek Jan R. je kamarádem obžalovaného, chodili na stejnou základní školu a jako náctiletí se často bavili: navštěvovali spolu sportovní utkání, hospody apod. Přáteli jsou do teď, ale naposledy byli v kontaktu v roce 2016. Kontakt utichl proto, že se ke svědkovi dostala zpráva, že je obžalovaný mrtvý, což se mu ale následně nepotvrdilo. Obžalovaného popsal svědek jako přátelského vůči lidem, které měl rád, ale výbušného vůči těm, které rád neměl. Když se napil, projevovala se u něj agresivita, například na zábavách. Stran vztahu obžalovaného ke zbraním svědek uvedl, že u něj viděl airsoftovou zbraň, ví, že jezdil střílet. Svůj záměr opustit Českou republiku obžalovaný před svědkem zmínil. Podle svědka tím chtěl obžalovaný utéct před svými průšvihy (dopustil se úvěrových podvodů), chtěl, aby ho to nedohňalo. Obžalovaný zmínil, že chce jet na Ukrajinu a už tam zůstat. Chce bojovat za proruské separatisty. Proč právě za ně, svědek netuší. Ví, že se obžalovaný vždycky chtěl naučit rusky, asi ho to tam táhlo. Podrobnosti svědkovi nesděloval, nerozebírali spolu ani okolnosti odjezdu. Svědek se mu to pokoušel vymlouvat, ale obžalovaný byl přesvědčený. Poté, co obžalovaný odjel, komunikovali spolu přes Skype. Někdy ve třech – ještě spolu s Radkem I. Bavili se jako přátelé, svědka příliš nezajímalo, co přesně tam obžalovaný dělá. Obžalovaný mu poslal fotky odtamtud (*svědek uvedl, že jde o fotky na č. l. 370-379 – potvrdil, že mu tyto fotky obžalovaný zaslal a rovněž identifikoval právě obžalovaného jako osobu na nich*) a ukazoval mu svůj tamní byt. Uvedl, že z bytu vyrazí „na frontu“ a platí si jej ze žoldu, který dostává. Podle svědka obžalovaný zmínil, že už chce na Ukrajině zůstat. Odjel tam s tím, že tam zemře. Blíže to ale nerozebírali – svědek obžalovaného v minulosti dvakrát zachraňoval, když se pokusil o sebevraždu, proto se s ním o tomto tématu nechtěl příliš bavit. Obžalovaný se v minulosti trápil kvůli rozchodu s přítelkyní Evou S. Rozešli se už v roce 2012 nebo 2013, on si ale bez ní neuměl svůj život představit. Svědek se obžalovaného jednou zeptal, zda tam někoho zabil, a na to mu obžalovaný nechtěl odpovědět. Ochotu ubližovat lidem nikdy nezmínil. Vyprávěl mu ale, že tam prošel výcvikem. Ohledně dalších lidí, s nimiž tam působí, se obžalovaný zmínil. Uvedl, že kromě něho jsou tam ještě dva další Češi. Blíže jednotku nepopisoval. Svědek pouze ví, že měl obžalovaný nějakého velitele, jméno nezná. V rámci videohovorů ukazoval obžalovaný svědkovi také své tetování na zádech (*svědek potvrdil, že jde o tetování, které je na fotce součástí trestního spisu*). Žádné zbraně obžalovaný svědkovi neukazoval, svědek rovněž neví, že by měl obžalovaný obdržet nějakou medaili. Že by obžalovaný odjel někam jinam než na Ukrajinu a pouze si vymýšlel skutečnosti, které svědkovi vyprávěl, si svědek nemyslí. Je na 100 % přesvědčen o tom, že si nevymýšlel. Že by se v místě věnoval pouze např. humanitární činnosti, svědek vyloučit nemůže, ale není o tom přesvědčen.

4. Svědek Radek I. zná obžalovaného od dětství. S určitými odmlkami se stýkali až do roku 2015, jezdili spolu například na ryby. Ve vztahu ke svědkovi byl obžalovaný dobrosrdečný. Z pohledu veřejnosti, svědek uvedl, že si obžalovaný budoval respekt spíše agresivnější formou. V minulosti byl obžalovaný uživatelem drog a poté, co se z toho dostal, měl vůči drogově závislým

averzi. Jelikož se tito lidé znali navzájem, stalo se například to, že k obžalovanému některý z nich přistoupil a ptal se ho, jestli něco nemá. Obžalovaný namísto toho, aby řekl, že ne, začal dotyčnému nadávat a třeba ho i zbil. Svědek vypověděl, že měl obžalovaný psychické problémy. Na rybách si všiml, že ho trápí zlé sny. Ví, že se dvakrát pokusil o sebevraždu. Špatně nesl rozchod s přítelkyní Evou S. V době trvání jejich vztahu byla ona tím, kdo jej usměrňoval. Pak už to ale bylo moc i na ni a od té doby to šlo s obžalovaným z kopce. Obžalovaného vždycky přitahovaly zbraně. Měl airsoftovou, poté možná i plynovou pistoli. Cca v roce 2013 se ucházel o místo v Armádě ČR. Svůj záměr opustit ČR před svědkem zmínil. Souviselo to s jeho drogovou minulostí i způsobem, jakým si na drogy opatroval peníze (úvěrové podvody). Stále hlouběji zabředal do těchto problémů, proto se z nich pak snažil úplně zmizet, opustit systém. Posléze se seznámil s jakýmsi Vitalijem (*jménem si svědek nebyl jistý*), který byl nejspíše ukrajinským občanem. Sprátelili se a Vitalij obžalovanému popisoval situaci na Ukrajině. S tímto mužem pak měl obžalovaný odcestovat vlakem. Svědek neví, jak přesně, ale obžalovaný nabyl přesvědčení, že *„Ukrajina je ta špatná a Rusové jsou na té dobré straně“*, a rozhodl se jet bojovat za Rusy. Podle svědka obžalovaný hovořil o tom, že ví, že jde dělat špatnou věc, ve smyslu nelegální. Zmínil, že by mohl dostat deset let vězení. Slovo terorismus z jeho úst nezaznělo, zmínil spíše vlastizradu, protože jde bojovat do cizí armády. Z rozhovorů svědka a obžalovaného vyplynulo, že si obžalovaný vytypoval nějaký batalion a tam se chtěl prosadit. Jak přesně vypadal jeho příjezd na Ukrajinu a usazení se tam, svědek neví, protože se mu obžalovaný ozval až cca po čtvrt roce svého pobytu tam. Zmínil, že se nachází v Dolním Luhansku, uvedl i obec, ale tu si svědek nepamatuje. Z hlediska plánů obžalovaného svědek pochopil, že se chce dostat do akce, do linie. Nezmiňoval, že by chtěl někomu ublížit, spíše byl sám srozuměn s tím, že tam může zemřít. Podle svědka se měl ale obžalovaný ve skutečnosti rád, i předchozí pokusy o sebevraždu vnímal svědek spíše jako demonstrativní. Z Ukrajiny komunikoval obžalovaný se svědkem přes Skype, ze začátku také e-mailem. Zpravidla měl na sobě vojenské oblečení. Svědek si všiml nášivek, patrně se jednalo o zeleno-červeno-modrý kříž (*svědek jej identifikoval jako tentýž, který je vyobrazen na č. l. 92 trestního spisu*). Ukazoval mu také tetování – bylo přes záda v azbuce. Obžalovaný mu popisoval také zbraň, kterou má, a sdělil svědkovi, že s ní střílí. Že by s ní někoho zabil, ale nezmiňoval. V komunikaci ale padlo, že obžalovaný pokládá miny. Dále vyprávěl, že za své tamní působení dostává plat, který je oproti jiným zaměstnáním spíše nadprůměrný. Uváděl, že je vždy pár dní na bytě a poté několik dní na batalionu. Jejich armádu zásobují municí ruské vrtulníky. Ohledně organizace jednotky obžalovaný nemluvil, mimo údaj, že je tam cca 50-80 lidí Svědek pochopil, že ozbrojených. Nabyl však dojmu, že je to spíš „smečka zvěřstev“, než že by to mělo nějaký vojenský řád. Ohledně činnosti obžalovaného svědek vyrozuměl, že začínal jako hlídač na bráně s puškou. Začalo se mu tam dařit, tak mu velitel nabídl lepší místo, dostal se do rozvědky a vypravoval se na ukrajinskou stranu, aby zjistil, co se tam děje, a podával o tom informace. Také tam měl údajně nastražovat nějakou municí, jeho kolega měl při této aktivitě dokonce přijít o nohu. Zmínil i záměr stát se odstřelovačem, ale svědek neví, jak toto dopadlo. Do České republiky už se vrátit nechtěl – svědkovi sdělil, že mu nabízejí ruské občanství, tak asi zůstane tam. Ohledně možnosti uzavírání nějaké smlouvy svědek zprvu uvedl, že si nic takového nevybavuje, posléze ale připustil, že něco takového obžalovaný říkal, jelikož si vzpomněl, že to doprovodil informací, že jí má na rok a pak se uvidí, co dál. Svědek dále vypověděl, že po nějakém čase pobytu obžalovaného v zahraničí se k němu dostala zpráva o tom, že obžalovaný zemřel. Moc tomu ale nevěřil: způsob, jakým byl dopis napsán, mu nepřipadal přesvědčivý, nadto od obžalovaného věděl, že zemřelí se tam evidují, takže by bylo možné si tu informaci ověřit. Obžalovaný podle svědka zmínil i věci, u kterých si svědek říkal, že už přehání – například, že dostal nabídku do Specnaz. Jinak ale neměl důvod nevěřit tomu, co obžalovaný uváděl. Zbráním svědek ale nerozumí, nedokáže odhadnout, jakou obžalovaný používal. Po nějakém čase si svědek také všiml, že už má obžalovaný ruský přízvuk a že míchá česká a ruská slova. Také mu připadal robustnější, měl větší ramena.

5. Svědkyně Lucie K. je sestrou obžalovaného. Svědkyně vypověděla, že se obžalovaný změnil poté, co se rozešel se svojí holkou Evou. Od té doby se i svědkyni vzdaloval: dělal „kraviny“, uchyloval se k psychickému vydírání – například pokusy o sebevraždu, zkoušel svědkyni přesvědčit,

aby Evě domluvila apod. Pokusy o sebevraždu spíše nemyslel vážně – svědkyni dal vždy vědět, kde ho hledat. Jeho povahu popsala svědkyně jako výbušnou. Uvedla, že když se napil, tak vyhledával konflikty. Svědkyně věděla, že by se rád dal k vojákům, řekl jí, že dělal zkoušky. Ke svému odchodu obžalovaný svědkyni řekl, že jede na Ukrajinu pomáhat. Souviselo to s tím, že zde nadělal problémy, dluhy. Bližší okolnosti tamního konfliktu nejsou svědkyni známy, takže neumí popsat, na jaké chtěl obžalovaný vystupovat straně. O svém vztahu k Rusku nebo Ukrajině se obžalovaný svědkyni nezmiňoval, neřešili ani to, zda jede dělat něco protiprávního. Odtamtud se se svědkyní spojil e-mailem. Přesnou adresu si svědkyně nevybavuje, ale bylo v ní „xxx“. V e-mailech svědkyni popisoval, jak to na místě vypadá, že jsou tam rozbombardované domy a co on tam dělá – uvedl, že je někde schovaný a odstřeluje, posílal jí i fotku, jak je maskovaný. Podle svědkyně se do Česka obžalovaný vrátit chtěl – kvůli rodině. Jednou přišel svědkyni e-mail, že obžalovaného zastřelili. Psala si s dotyčným odesílatelem, ale nějak se s ním nedomluvila. Po nějakém čase jí napsal sám obžalovaný smsku, že je živ a zdrav. Na otázku, zda obžalovaný ve svých vyprávěních přeháněl, aby se dělal zajímavějším, svědkyně uvedla, že si to nemyslí. Nemůže ale vyloučit, že by odjel někam jinam nebo tam dělal něco jiného, než uváděl. Neumí vlastně ani potvrdit, že opravdu odjel.

6. Svědék Jiří K. zná obžalovaného asi od 4-5 let, bydleli ve stejném paneláku v Xxx a měli spolu dobrý vztah: hráli spolu fotbal, hokej, jezdili na motorce či na ryby. Asi před 10-11 lety se svědek odstěhoval z Xxx a potom už nebyl s přáteli odtamtud v kontaktu. Z dob, kdy se vídali, si svědek pamatuje obžalovaného jako bitkaře. Když byli například na zábavě, kde se vždycky někdo popere, obžalovaný měl potřebu se toho účastnit. Asi v 16 letech se chtěl přidat k armádě. Svědek vypověděl, že byl obžalovaný v pohodě, dokud se nerozešel s přítelkyní Evou S. O tom, co obžalovaný dělá na Ukrajině, svědek nevěděl, dozvěděl se to až z předvolání na policii. S obžalovaným nebyl ani potom v kontaktu, ale dostal e-mail od nějakého člověka, který mu sdělil, že je obžalovaný mrtvý (*svědek tento e-mail identifikoval jako tentýž, který je na č. l. 400-402 trestního spisu*). Svědek e-mail přeposlal sestře obžalovaného a dál se po tom nepídil. To, že takový e-mail obdržel právě on, si svědek vysvětluje tím, že se s obžalovaným znal 30 let. Žádný další e-mail už poté nedostal.

7. Z procesního hlediska soud k výpovědím výše jmenovaných svědků dodává následující. V přípravném řízení byli tito svědci vyslechnuti podle § 158 odst. 9 za použití § 160 odst. 4 tr. řádu před zahájením trestního stíhání bez přítomnosti obhájce obžalovaného s poukazem na *neodkladnou povahu těchto úkonů*, když podle orgánů přípravného řízení hrozilo nebezpečí zmaření nebo ztráty důkazu a panovala důvodná obava, že bude snížena důkazní hodnota výpovědi svědků, neboť v souvislosti s délkou trvání trestního řízení dochází k zeslabování paměťové stopy a tím i schopnosti zapamatovat si, vybavit si a reprodukovat skutečnosti, které mohou mít rozhodující význam pro další postup v trestním řízení. Teprve výsledkem těchto svědků měly být zjištěny rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo možno kvalifikovaně rozhodnout o zahájení trestního stíhání. Tito svědci vypovídali na jaře r. 2019 o událostech starých 3-4 roky, přičemž trestní stíhání obžalovaného bylo následně zahájeno v srpnu téhož roku, tedy o méně než půl roku později. Svědkyně Eva S. naproti tomu vypovídala až po zahájení trestního stíhání v září roku 2019. Soud shledává tento postup orgánů přípravného řízení *procesně vadným*, zkracujícím obhajobu na jejích právech. Procesní postup spočívající ve výslechu svědka formou neodkladného úkonu je významným průlomem do zásady kontradiktornosti trestního řízení, protože by měl být orgány činnými v trestním řízení využíván s jistou mírou zdrženlivosti – v odůvodněných případech zakládajících se na konkrétních specifických okolnostech. Takové nicméně nebyly v posuzované věci dány a nebyly ze strany orgánů přípravného řízení ani nikterak přesvědčivě vyloženy. Žádný z těchto svědků nebyl nijak významněji omezen ve své schopnosti reprodukovat prožité události, obzvláště ne oproti poslední jmenované svědkyni, jejíž výslech se zřejmě policejnímu orgánu urgentním nejevil. Neobstojí argument o obavě delší doby trvání tohoto řízení odůvodněný nepřítomností obžalovaného, když naopak z povahy věci bylo lze očekávat, že v jeho nepřítomnosti bude vedeno toto řízení celé, ani argument, že teprve na základě těchto výslechů

bylo možno zahájit trestní stíhání, který se nejspíše zakládá na nesprávné premise o nemožnosti zahájit trestní stíhání na základě informací plynoucích z úředních záznamů o podaných vysvětleních. Z těchto důvodů učinil Městský soud v Praze skutková zjištění pouze z toho, co tito svědci vypověděli v hlavním líčení, a z výsledků provedených v přípravném řízení vůbec nevycházel, protože důkazy z nich plynoucí pokládá za *absolutně neúčinné*.

8. **Svědčce Eva S.** je bývalou přítelkyní obžalovaného, chodili spolu asi tři roky, rozešli se přibližně v roce 2012. Důvodem bylo to, že měla pocit, že ji obžalovaný ve vztahu omezuje, necítila se v něm dobře. Obžalovaný jejich rozchod nepřijal dobře, vzal si nějaké léky, vezli ho do nemocnice. Zda chtěl skutečně spáchat sebevraždu, svědkyně neví, možná chtěl spíše ovlivnit její rozhodnutí, vzbudit v ní lítost. Že by měl obžalovaný problémy s drogami, svědkyně neví. Finančně nebyl podle ní úplně stabilní, ale neví o tom, že by měl přímo dluhy. Co do povahy byl podle svědkyně obžalovaný psychicky labilní a stavěl vzdušné zámky. Ve vztahu k ní agresivní nebyl, ale byla u toho, když se účastnil potyčky na zábavě. Říkal jí, že byl na pohovoru k armádě, ale neví, jestli je to pravda, neví ani, zda měl nějaký vztah ke zbraním. Jeho politické názory nezná. O vůli opustit ČR nebo o vztahu k Rusku či Ukrajině se jí nezmiňoval (na druhou stranu výslovně k dotazu na pozdější e-mailovou komunikaci z Ruska či Ukrajiny uvedla, že něco takového zmínil a že měl záměr se tam vydat). Poté, co se rozešli, ještě byli nějakou chvíli v kontaktu – obžalovaný svědkyni tvrdil, že má nádor na mozku, chtěla ho podpořit v této situaci. Neví, zda tomu tak opravdu bylo, žádnou lékařskou zprávu neviděla. Po nějakém čase s ním kontakt utnula, protože jí to nedělalo dobře. Svědkyně dále vypověděla, že se k ní nedostala ani informace o tom, že už obžalovaný není v Česku, není si vědoma toho, že by jí od něj odtamtud chodily nějaké zprávy. Adresu xxx@xxx v letech 2015-2016 používala, připustila i to, že adresu xxx@xxx používal obžalovaný. Jednotlivé zprávy včetně těch poměrně dlouhých, jež jí byly soudem předloženy, ale neidentifikovala, uvedla, že se snažila přerušit vazby s obžalovaným a vztah s ním vytěsnit. Pokud by byla zaregistrovala nějakou zprávu od něj, nevěnovala by jí pozornost, snažila se komunikaci s ním spíše vyhýbat.

9. Ve věci byl znalcem RNDr. Vlastimilem Klímou, vypracován **znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika**, jehož předmětem posuzování byl obsah mobilních telefonů zn. Lenovo a zn. Coolpad, které orgánům činným v trestním řízení vydala svědkyně Lucie K. Pro účely této trestní věci mají význam e-mailové zprávy, které svědkyně obdržela od svědka K., jehož osoba vystupující pod jménem P. H. zpravila o údajné smrti obžalovaného. Jmenovaný svědek tuto zprávu svědkyni K. přeposlal a ta v reakci na to dotyčného kontaktovala. Ten jí údaj o smrti obžalovaného potvrdil.

10. Dále byl znaleckým ústavem – Oddělením kriminalistické techniky a expertiz Vojenské policie – vyhotoven **znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví balistika a z oboru kriminalistika s rozsahem oprávnění pyrotechnika, munice, výbušniny**. V něm jsou podle fotografií, jež obžalovaný zasílal svým nejbližším, identifikovány zbraně a vojenská technika, které obžalovaný na těchto fotografiích držel nebo u nich stál. Jedná se o vojenskou samočinnou útočnou pušku 5,45 mm AK-74, určenou především k ničení živé síly střelbou dávkou nebo jednotlivými výstřely; 40 mm podvěsný granátomet GP-25, instalovaný na útočných puškách řady AKM, AK-74 a je určen pro střelbu 40mm granátů typového provedení VOG-25; obojživelný obrněný transportér BTR-80 vyzbrojený 14,5mm kulometem KPVT a spřaženým 7,62mm kulometem PKT, tj. víceúčelové 8x8 vozidlo určené k přepravě osob na bojiště, palebné podpoře, průzkumu apod. Tento znalecký posudek byl následně **duplně ještě znaleckým posudkem z téhož oboru vypracovaným týmě znaleckým ústavem**. V něm byly podle dalších fotografií nalezených ve skyповé komunikaci mezi obžalovaným a svědkem I. dodatečně identifikovány na nich vyobrazené zbraně a vojenská technika: ruční protitankový granátomet (pancéřovka) RPG-7, ruční tříštivý a časový obranný granát, náboje a bojové vozidlo pěchoty BVP-2.

11. V hlavním líčení byl slyšen zpracovatel obou znaleckých posudků **Ing. Marek Havlíček, Ph.D.**, který stvrdil závěry v nich uvedené. Nad jejich rámec zdůraznil, že zbraně identifikoval podle fotografií ze spisu, které nebyly příliš kvalitní, pročež nemohl s jistotou určit, zda se jedná

o funkční zbraň či maketu, což by však stejně nemohl udělat, aniž by měl zbraně fyzicky u sebe. Jednalo-li se o skutečné zbraně, pak je nelze držet bez příslušného oprávnění a nejde o zbraně používané při airsoftu.

12. Konečně byl znaleckým ústavem – Západočeskou univerzitou v Plzni, Fakultou filozofickou, katedrou politologie a mezinárodních vztahů a katedrou antropologie a historických věd – vypracován **znalecký posudek z oboru sociální vědy s rozsahem znaleckého oprávnění pro politologii k posuzování problematiky extremismu a terorismu**. V něm jsou z hlediska sociální vědy osvětleny pojmy politický směr a politická ideologie, politický aktér a systém, politický extremismus, terorismus, nacionalismus, separatismus, iredentismus a rasismus. Dále jsou v něm hodnoceny obrazové materiály předložené policejním orgánem získané z obžalovaným zasílaných mailů a skypeové komunikace s nejbližšími přáteli, jimž zasílal fotografie sebe a své jednotky v uniformách, a to z hlediska historického i současného významu. Znalecký ústav na fotografiích identifikoval nášivku kombinující nápis Novorusko v ruském jazyce a vlajku sestávající z diagonálního modrého kříže (tzv. ondřejský kříž) s bílou obrubou na červeném poli. K pojmu Novorusko mj. s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že jím od roku 1994 operují separatistické skupiny v regionech na jihovýchodě Ukrajiny a od roku 2014 je užíván v souvislosti s anexí Krymu a vypuknutím konfliktu na východní Ukrajině. Předmětná nášivka je od roku 2014 používána separatistickými skupinami na východě Ukrajiny jako jeden ze symbolů původně spojených se záměrem založit nový státní útvar Novorusko. Vlajka je v současnosti symbolem ruského námořnictva, jež historicky sehrálo zásadní roli při získání oblasti Novoruska pod správu Ruské říše. Vlajka a nápis na obraze ve svém souhrnu odkazují na neuznaný útvar (konfederaci) označovaný jako Novorusko sestávající z tzv. Doněcké lidové republiky a tzv. Luhanské lidové republiky, a dále na Novoruskou politickou stranu, jejíž hlavním bodem politického programu bylo vytvoření právě takového nezávislého státu na jihovýchodě Ukrajiny. Dále byla znaleckým ústavem popsána vlajka/zástava tzv. svatojiřské stuhy, pro niž je příznačná kombinace tří černých pruhů a dvou oranžových s úzkým oranžovým lemem na obou okrajích stuhy. Podle znaleckého posudku je tato stuha spojena s vojenskou historií ruských státních útvarů a užívají ji političtí aktéři v Ruské federaci, kteří chtějí vyjádřit loajalitu ke stávajícímu politickému režimu či prezidentu Putinovi. V prostředí tzv. Doněcké a Luhanské republiky je stuha využívána ozbrojenými skupinami jako jeden ze symbolů iredentismu či snahy o secesi. Na Ukrajině je používání stuhy vnímáno ve spojení se snahami dezintegrovat státní útvar a jako takové zakázáno zákonem. Na další fotografii je podle znaleckého ústavu vyobrazena vlajka Doněcké lidové republiky sestávající z černého, modrého a červeného vodorovného pruhu s dvouhlavým orlem v popředí ve středu překrytým erbem s vyobrazením archanděla Michaela, patrona vojáků, na červeném poli. Znalecký ústav charakterizuje Doněckou lidovou republiku jako neuznaný a nelegitimní politický útvar, jehož orgány kontrolují od roku 2014 část území východní Ukrajiny. Na dalším obrázku je podle znaleckého posudku vyobrazen emblém Republikánské gardy Doněcké lidové republiky, který je patrně novodobým symbolem, jelikož nelze v odborných zdrojích dohledat. V současné době se ale již nepoužívá. Republikánská garda je podle znalců elitní součást ozbrojených sil Doněcké lidové republiky, jejímž úkolem bylo mj. chránit její čelné představitele či klíčové budovy zkonfiskované na Doněcku. Další zkoumaný obrázek zobrazuje nášivku s hlídajícím vojákem a sedícím zvířetem – nejspíše kočkou a nápisem „Zdvořilí lidé“ v ruském jazyce. Emblém nelze podle znalců v odborných zdrojích dohledat, protože jde nejspíše o novodobý symbol. Kombinace symbolu s textem je typická pro tzv. malé zelené mužičky – vojáky bez insignií, kteří sehráli klíčovou úlohu při anexi Krymu. Nasazení vojáků bez insignií umožňujících identifikovat bojující stranu je příznačné pro odmítání participace na konfliktu, jímž se stát snaží vyhnout odpovědnosti. K tomu znalecký ústav dodává, že ruský původ vojenských jednotek na území Donbasu se v současnosti považuje za prokázaný. Na dalším obrázku je nápis „Lidové milice Donbasu“ v kombinaci se svatojiřskou stuhou a erbem stylizovaným ve formě štítu a meče s barvami donbaské trikolory. Samotný emblém nelze podle znaleckého ústavu v odborných zdrojích dohledat, jde tedy nejspíše o novodobý symbol. Pojem Lidové milice Donbasu je v současnosti

používán jako zastřešující pojem pro ozbrojené síly Doněcké lidové republiky. Rozhodnutím Rady EU ze dne 12. 9. 2019 byly tyto milice označeny za ilegální ozbrojenou separatistickou skupinu bojující proti ukrajinské vládě, podkopávající teritoriální integritu Ukrajiny. Na sedmém obrázku je nášivka ve tvaru erbu s barvami Doněcké lidové republiky, nápisem „OPLOТ“ (= pevnost) a vyobrazením nosorožce. V obrubě je uveden výrok „Není pouta posvátnějšího než kamarádství“ – fragment citátu z knihy Taras Bulba N. V. Gogola odkazující na roli přátelství mezi spolubojovníky. Jedná se o emblém brigády OPLOТ fungující v letech 2014-2015. Rada EU tuto brigádu označila v rozhodnutí ze dne 9. 2. 2015 za ozbrojenou separatistickou skupinu aktivně podporující akce podkopávající teritoriální integritu, suverenitu a nezávislost Ukrajiny. Předposlední obrázek zobrazuje jeden z emblémů Ruské národní gardy (erb s dvouhlavým orlem s korunou spolu s erbem zobrazujícím sv. Jiří). Symbol odkazuje na Národní gardu Ruské federace, tamní ozbrojenou složku podléhající přímo velení prezidenta. Z dostupných zdrojů nelze podle znalců spojit tento obraz s užíváním v Doněcké lidové republice, lze jej ale např. spojit s působením ruských jednotek v oblasti Krymu. Na posledním obrázku je erb s nápisem „Rosgvardia“ s motivem dvou zkřížených pušek a meče se štítem s vyobrazením ruské trikolóry. I v tomto případě jde o insignii jedné ze součástí Národní gardy Ruské federace.

13. V hlavním líčení byl slyšen zástupce znaleckého ústavu **PhDr. Mgr. Petr Jurek, Ph.D.**, který přednesl závěry znaleckého posudku ve shodě s jeho písemným vyhotovením. Nad rámec toho vyložil pojmy separatismus, právo na sebeurčení a terorismus z hlediska teorie sociální vědy, tedy bez návaznosti na vymezení trestněprávními předpisy. K dotazu, zda aktivity v oblasti Donbasu je možné považovat za terorismus, zástupce znaleckého ústavu uvedl, že si to netroufá jednoznačně určit, nicméně atributy teroristického jednání, jak jej vnímá sociální věda, tyto aktivity podle něj mají. Jejich podstatou je totiž vyvolání určitého strachu, například z toho, že se budou bojové operace opakovat. Rekapituloval také závěry znaleckého posudku týkající se významu jednotlivých zkoumaných symbolů a doplnil, že si není vědom toho, že by se v českém prostředí takové symboly používaly v jiném kontextu než ve vztahu k východní Ukrajině.

14. Soud dále provedl dokazování **listinnými důkazy**, z nichž podstatné jsou zejména následující důkazní prostředky, resp. důkazy z nich vyplývající:

- z Ústavy Ukrajiny plyne základní uspořádání této země a její hodnoty včetně toho, že je Ukrajina svrchovaným a nezávislým, demokratickým, sociálním, právním státem, který svou svrchovanou moc vykonává na celém svém území, nedílném a nedotknutelném; otázky změny území se na Ukrajině podle Ústavy řeší výhradně formou celonárodního referenda (čl. 73) a činnost politických stran a veřejných sdružení směřujících k porušení svrchovanosti a územní celistvosti je zakázána (čl. 37); politické strany a veřejná sdružení nemohou mít polovojenské jednotky, ochrana svrchovanosti a územní celistvosti je povinností všeho ukrajinského lidu (čl. 17) a územní struktura je založena na principech jednoty a nedělitelnosti území státu (čl. 132);
- z Komplexu opatření k realizaci Minských dohod podepsaných účastníky Třístranné kontaktní skupiny, tj. švýcarskou diplomatkou Heidi Tagliavini, druhým ukrajinským prezidentem Leonidem Kučmou, ruským velvyslancem na Ukrajině Michailem Zurabovem a představiteli separatistických skupin Alexandrem Zacharčenkem a Igorem Plotnickým a Protokolu o výsledcích konzultace Třístranné kontaktní skupiny ve věci společných kroků, směřujících k implementaci Mírového plánu prezidenta P. Porošenka a iniciativ prezidenta V. Putina plynou kroky, na nichž se tyto strany dohodly a jež mají být učiněny ke stabilizaci situace na ukrajinském území – podle těchto opatření se sice předpokládá proces decentralizace moci na ukrajinském území, avšak cestou ústavní reformy;
- z Rozhodnutí Rady EU ze dne 17. 3. 2014, č. 2014/145/SZBP, o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny plyne, že ústřední představitelé tohoto orgánu odsoudili

v rozhodnutí jmenované aktivity osob na území Ukrajiny a rozhodli o restrikcích ve vztahu k těmto osobám; z rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 9. 2018, č. 2018/1237, plyne, že platnost omezujících opatření byla Radou EU dále prodlužována a došlo také k úpravě seznamu subjektů, vůči nimž se omezující opatření uplatní, přičemž od r. 2014 (dubna, resp. května) je na tomto seznamu i tzv. Luhanská lidová republika a tzv. Doněcká lidová republika, Velká donsá garda, tzv. Luhanská garda či tzv. Donbaské lidové milice;

- z Informační zprávy Služby bezpečnosti Ukrajiny, *v rozsahu, v jakém ji bylo možno k důkazu provést (k tomu viz dále)*, se podává průběh vyšetřování obžalovaného ukrajinskými orgány; tamní řízení probíhá od 4. 10. 2016, na operativních úkonech participuje Hlavní oddělení kontrarozvědky Správy Služby bezpečnosti, jehož vedoucímu byl vyšetřovatelem udělen pokyn ke zjištění kompletních osobních údajů obžalovaného, osob, které by mohly disponovat údaji o jeho protiprávní činnosti, internetových zdrojů týkajících se osoby obžalovaného a další pokyny navazující na dosud učiněná zjištění;
- ukrajinské orgány mj. provedly ohledání profilu obžalovaného „xxx“ na sociální síti „Vkontakte“; na tamních fotografiích je zobrazen asi třicetiletý muž s hranatým obličejem s nosem s širokými nosními dírkami a pevnou bradou, který je součástí skupin jako např. xxx, xxx, xxx, muž podle údajů zachycených na fotografii navštívil před 35 minutami od jejího zveřejnění město Lugansk;
- ze zjištění Státní migrační služby ve Lvovské oblasti ze dne 28. 10. 2019 plyne, že obžalovaný není uveden v žádné tamní evidenci;
- ze zprávy Státní pohraniční služby Ukrajiny ze dne 21. 11. 2019 je zřejmé, že tento orgán nemá záznam o tom, že by obžalovaný překročil státní hranice Ukrajiny v období od 1. 11. 2014 do doby vydání zprávy;
- z další Informační zprávy Služby bezpečnosti Ukrajiny plyne, že k listopadu r. 2019 je činnost obžalovaného ukrajinskými orgány dále prověřována, nebylo dosud sděleno „oznámení o podezření“;
- z protokolu policejního orgánu o vydání věci ze dne 29. 3. 2019 plyne, že svědek Jan R. v návaznosti na svůj výslech vydal ze svého PC celkem 12 souborů ve formátu jpg – jedná se o fotografie, které mu během komunikace přes komunikační kanál Skype zaslal obžalovaný; jejich součástí je print screen příspěvku na facebookové skupině „xxx“, kde se jistá Barbora Š. ptá po Martinu K. a jeho místě pobytu s tím, že celý život bydlel v Xxx, naposledy v xxx, poté uzavřel několik podvodných úvěrů a zmizel; dále fotografie skupinek mužů ve vojenském oblečení se zbraněmi a vojenským maskováním, včetně obžalovaného, vojenské techniky, či zad obžalovaného s tetováním v ruském jazyce;
- z protokolu policejního orgánu o vydání věci ze dne 29. 3. 2019 je zřejmé, že svědek Radek I. vydal v návaznosti na svůj výslech obsah svého telefonu Samsung a z notebooku 15 e-mailových zpráv ze schránky xxx@xxx, v němž svědek komunikoval s účtem xxx@xxx, jehož majitel mu dne 30. 7. 2015 píše, že toho dne podepsal na rok smlouvu k armádě Novoruska a každý den je v místě, odkud píše, bombardování a střílení, na kasárnách pohoda, všichni jsou tam jako bratři; dalším e-mailem ze dne 8. 8. 2015 svědkovi pisatel sděluje, že je to tam super, že se dostal do bojové rozvědky, což jsou ti, co dělají záškodnictví a průzkum za hranicemi nepřátelských linií, píše také o výplatě, kterou pobírá, s níž je tam král, protože normální lidé berou tak 3krát méně; dne 3. 1. 2016 z téhož účtu svědek obdržel e-mail, v němž mu pisatel přeje šťastný nový rok a posílá své fotografie – na jedné je on sám zblízka, na druhé je spolu s dalším mužem – oba jsou ve vojenském oblečení a drží v ruce střelné zbraně – pisatel tuto fotografii okomentoval slovy „tam jak vidíš ty komíny za náma tam stojí ty kurvy nackovský“; v dalším e-mailu z téhož data k dotazu svědka, zda jsou tam na něj hodní a kdy se vrátí, pisatel uvádí, že se celkem dobře

vypracoval a naučil se tam celkem fajn rusky, před dvěma týdny dostal nabídku ke specnaz a pořád „čte ty sračky, co se u vás píšou na netu, co se tu děje“ s tím, že je to jinak, žádné příměří prý podle pisatele není, dále píše, že je v rozvědce a ta chodí k nepříteli pěkně potichoumku a „odvádí tam svoji práci“, na otázku, kdy se vrátí, uvádí „no dobrá otázka kdy se vrátím ©NIKDY R. já už zůstanu tady“; v dalším e-mailu ještě téhož dne pisatel svědkovi mj. sděluje, že je tam ruská mentalita a „nikdo se tady s ničím nesere“, rozvědka je elita batalionu a „ty se tak musíš chovat, nesmíš se bát, prostě jak doma buď dáš nebo dostaneš“, Čechy tam podle pisatele mají hodně rádi, lidi, co přijeli bojovat za jejich zemi strašně uctívají; v dalším e-mailu stále ze dne 3. 1. 2016 pisatel svědkovi popisuje tamní ženy, k nimž uvádí, že ale nemůže mít zájem, protože nechce zabít nějakého svého bratra z rozvědky svojí chybou, „když bude myslet na svoji ženskou“; navazuje další zpráva z téhož dne, kde pisatel svědkovi vysvětluje, že nemá klasickou práci, ale působí v armádě, za což dostává výplatu, robotě se u nich říká, když jdou na linii – „pracuješ tak, že strlíš, chodíš, zračíš, domy od ukropů atd.“

- z protokolu policejního orgánu o vydání ze dne 29. 3. 2019 plyne, že svědkyně Lucie K. vydala policejnímu orgánu dva mobilní telefony včetně e-mailových zpráv ze schránky xxx@xxx, v nichž s ní komunikoval pisatel z účtu xxx@xxx označený jako P. H. – svědkyně jej kontaktovala poté, co sdělil svědku Jiřímu K., že je obžalovaný mrtev, dotyčný reagoval na zprávu svědkyně s tím, že jí tutéž informaci potvrdil a projevil jí soustrast, zaslal jí také fotky věci jejího bratra;
- z protokolu policejního orgánu o vydání věci ze dne 29. 3. 2019 se podává, že svědek Jiří K. vydal v návaznosti na svůj výslech 2 e-mailové zprávy, které byly zaslány na jeho účet xxx@xxx z účtu xxx@xxx, v nich mu dotyčný pisatel sděluje, že jeho přítel Martin toho dne nad ránem zemřel, projevuje nad tím lítost a žádá ho, aby o tom informoval i Evu S., na to se svědek K. dotazuje, co se přesně stalo, a pisatel upřesňuje, že kdosi prozradil jejich rozvědku a v návaznosti na to došlo ke kontaktu s nepřítelem včetně bombardování z minometu, což 4 kluci nepřežili; obžalovaného popisuje jako skvělého vojáka, rozeného velitele, který tam zachránil mnoho vojáků (včetně něho);
- z fotodokumentace zajištěné policejním orgánem z veřejně dostupných zdrojů se podává, že se obžalovaný stýkal s dalšími osobami ve vojenském oblečení s vyobrazením symbolů Novoruska, přičemž i tyto osoby jsou zdokumentovány se zbraněmi v rukou, popř. též v nemocnici zotavující se ze zranění;
- ze sdělení společnosti Seznam.cz, a.s. ze dne 8. 4. 2019 plyne, že tato společnost v dané době evidovala jako aktivní účty xxx@xxx a xxx@xxx, s tím, že do obou těchto schránek bylo uživatelem vstupováno nejprve z lokalit v xxx kraji (do prvně uvedené ještě v květnu 2015) a posléze z Luhanské oblasti na Ukrajině;
- z protokolů policejního orgánu o záznamu telekomunikačního provozu ze dne 27. 8. 2020 je zřejmé, že výše specifikované e-mailové schránky byly dále policejním orgánem monitorovány, nicméně nebyla v nich zjištěna žádná další důkazně relevantní komunikace následující po zprávách, jež jsou rekapitulovány dále;
- z e-mailové korespondence obžalovaného zajištěné policejním orgánem ve schránce xxx@xxx vyplývá, že se obžalovaný ucházel o místo v Armádě ČR, neboť mu (a dalším uchazečům) Rekrutační pracoviště xxx zaslalo potvrzení o registraci (e-mail z 5. 1. 2015), dále, že si obžalovaný vyřizoval vízum do Ruska s překročením tamních hranic dne 15. 7. 2015 (e-mail z 2. 7. 2015), které následně též obdržel, dále, že si rezervoval jednosměrnou letenku na své jméno na den 19. 7. 2015 z pražského letiště do Rostova na Donu v Ruské federaci (později si let přebukoval na 22. 7. 2015) a obstaral cestovní pojištění na dobu od 15. 7. do 15. 8. 2015; dále že z tohoto účtu odeslal dne 16. 6. 2015 na účet xxx@xxx dotaz na poskytnutí dotazníku, na jehož základě by mohl vstoupit do řad tohoto uskupení, přičemž v reakci na to obdržel dne 17. 6. 2015 instrukce od jeho člena Martina K. zahrnující

mj. vytvoření profilu na sociální síti VK, obstarání víza, dopravení letecky do Rostova na Donu a následně autobusem do Doněcka, nesdělování nikomu to, že tam pojedě, uvědomění si, že „je malá šance, že se vrátí“, nedávání si statusů na Facebook typu „xxx“ a dále obdržel též kontakt na styčnou osobu; z další e-mailové komunikace plyne, že si ve dnech 3. – 9. 7. 2015 dopisoval s jistým slovenským příslušníkem s účtem xxx@xxx, který se obžalovaného tázal, zda už se vydal na Ukrajinu s tím, že on by tam rád jel také, přičemž obžalovaný mu v reakci na to poskytl odkaz na facebookovou stránku xxx, kde může najít pokyny, jak postupovat, a potvrdil mu, že on sám miní takto postupovat, protože už nehodlá dále čekat na vstup do armády a po 8 letech přišel o přítelkyni a nic už ho v ČR nedrží, dále uvedl, že chce „pomocť lidem, kteří se dokázali něčemu postavit co u nás nikdo neudělá a jen bude poslouchat ty proameričany“, v návaznosti na což se dotyčného ptá, za jakou je stranu, protože on sám „jedině za NOVORUSKO“, obžalovaný se slovenského kolegy dále ptá, zda není od policie nebo něco takového, protože „u nás je za to totiž 10 let natvrdo vězení, což bych nerad, už tak až se na to tady přijde z toho bude průser“, ale on nemá v plánu se do ČR vracet; dne 25. 7. 2015 píše obžalovaný ze schránky xxx@xxx na účet xxx, že už je na místě a připojuje svůj nový mail xxx@xxx; dne 26. 7. 2015 zaslal ze schránky xxx@xxx na účet xxx@xxx zprávu, ve které sděluje Evě S., že mu moc chybí a mrzí ho, že s ním nekomunikuje, dodává, že je nyní v Doněcku, ale bude se přesouvat do Luhanska, kde je fronta; v dalším e-mailu dne 10. 8. 2015 z téhož na tentýž účet reaguje obžalovaný na stručné blahopřání k narozeninám od Evy S.: kárá ji za to, že nečte jeho zprávy, když napsala do schránky xxx@xxx a ne na jiný e-mail, který teď používá, doplňuje, že se snaží přežít a „být dobrej“, mluví už celkem fajn rusky, dále píše, že je teď na kasárnách a zítra už jdou zase bojovat a zase zemřou další;

- v e-mailu ze dne 15. 12. 2015 píše obžalovaný z účtu xxx@xxx Evě S. a mj. ji informuje o tom, že neví, jaké bude mít Vánoce, protože mají informace, že od 19tého tam má zase začít velká válka, dne 24. 12. 2015 z téhož účtu dodává, že je 150 m od nepřítele a neví, co bude za minutu, dne 27. 12. 2015 znovu kontaktuje jmenovanou a v e-mailu jí líčí, že má dnes krásný den, protože bůh dal a nikdo nezemřel, jsou v opuštěné vesnici, která je jako z hororu, úplně mrtvá a rozstřílená – vše vrže a bouchá, pokud se zrovna nestřílí nebo nelétají miny vzduchem a nepadají mu skoro na hlavu, dále uvádí, že mu přišla nabídka ke speciálním jednotkám oddělené rozvědky, posléze by podle kolegy mohl být i jejím velitelem; dne 31. 12. 2015 Evě píše, že se chystají a čekají na útok z druhé strany;
- dne 22. 1. 2016 píše obžalovanému do schránky xxx@xxx jeho sestra Lucie K. z účtu xxx@xxx – informuje ho, že ho hledá policie a co policistům rodina řekla; obžalovaný se ptá, proč ho hledají, na což sestra odpovídá tak, že neví;
- dne 29. 1. 2016 píše obžalovaný z účtu xxx@xxx dlouhý e-mail Evě S.: informuje ji mj. o tom, že si tam udělal pověst celkem dobrého bojovníka, měsíc a půl zpátky byl na výcviku odstřelovače a byl nejlepší ze všech 26 přítomných, dokonce si ho všimli instruktoři z Ruska a nabídli mu spolupráci v elitní jednotce; popisuje jí, že tam člověk žije ze dne na den a nikdy neví, kdy přiletí nějaká bomba nebo kulka, která ho zraní nebo zabije; dále píše, že ví, že doma ublížil mnoha lidem, ti si myslí, že je okradl, on ale dělal jen prostředníka; informuje ji i o tom, že ho doma už hledá policie kvůli tomu, že je na Ukrajině, kdyby se vrátil, dostane minimálně 4 roky za terorismus, což je ta nejnížší hranice; vypráví jí, že zrovna sedí u řeky Doněc, která dělí linii, je tam hydroelektrárna, na níž sedí odstřelovači Ukrajiny, toho dne byl spolu s velitelem dělat průzkum, zjistili nové pozice Ukrajinců a našli i novou cestu k nim, postavili i nějakou nástrahu z granátu; stěžuje si, že na internetu se pořád píše o nějakém příměří, ale stíli se pořád – není to takový masakr jako dřív, ale lidé tam umírají pořád, také se zmiňuje, že se výrazně zlepšil v ruštině a už přemýšlí ruskými, nikoli českými slovy; vzpomíná na krásnou českou přírodu, která tam zatím není, s tím, že vysvětluje, že „zatím“ proto, že „Novorusko ještě není celé“, uvádí také, že je rád, že to, za čím

tam přijel, také dělá; dále líčí, že dostal peníze za zranění, ale všechny je dal do jedné školky a tamním dětem postavil domek, jehož fotku připojuje včetně fotky sebe u něj;

- v e-mailu ze dne 31. 1. 2016 odpovídá z účtu xxx@xxx Evě S., která se ptala, za co přesně bojuje: vysvětluje jí, že za Novorusko – za lidi, které napadla Ukrajina, protože chtěli to, co se stalo na Krymu – aby tyto oblasti zabralo Rusko; Ukrajina to podle něj nedovolila a přijela tam s tanky, místní si to ale nenechali líbit a začali bojovat; on sám bojuje za „*ty bábušky, děti a rodiny, které umřeli pod obštelama ukrajinské armády*“ dále bojuje „*za H., kterého tady zabil a teď už i za lidi, které poznal a kteří už také umřeli*“, dodává, že mu nabídli spolupráci Rusové a je v armádě Luhanské národní republiky; ještě téhož dne obžalovaný v dalším e-mailu doplňuje, že nyní nemá čas, protože je 8 dní na linii, a v dalším e-mailu z téhož dne vysvětluje, že Novorusko tvoří doněckou a luhanskou oblast, které ještě nejsou kompletní, ale jen částečné; čeká se podle něj na to, že „*Ukrajina bude chtít nebo spíš chce tyto oblasti dobit zpět, protože je to bohatá země na ublí atd. anebo Putin dá zelenou nám jít vpřed ale to je hodně nepravděpodobny.*“
- v e-mailu ze dne 5. 4. 2016 se Eva S. obžalovaného ptá, jak dlouho „*tam ještě bude*“, on jí z účtu xxx@xxx ještě téhož dne odpovídá, že už domů do Čech nemůže, aspoň ne teď, protože by ho tam zavřeli za terorismus; v dalším e-mailu z téhož dne jí vysvětluje, že by domů rád, ale nemůže opustit svoje kamarády a nelituje toho, že tam odjel, ví, že může umřít každou chvíli, ale zatím je živ a chce žít a za to bojuje a za všechny lidi tam;
- v dubnu 2016 si obžalovaný vyměnil několik e-mailů se svou sestrou Lucíí: ptal se jí na dceru a tátu, požádal ji, aby poprosila tátu, aby mu koupil boty, a vyptával se, zda ho nadále hledá policie; popsal jí také těžký den 17. 4. 2016, kdy ztratili 4 lidi; dne 8. 4. 2016 sestře v e-mailu píše, že se mu stýská po domově – hlavně jí, její dceři a tátovi – má je rád; také sestru informuje, že se stal velitelem oddělení a teď už je seržant;
- v e-mailu ze dne 25. 5. 2017 obžalovaný z účtu xxx@xxx píše Evě S., že mu včera umřel další kamarád, který ho naučil rusky; popisuje, jak je mu líto jeho ženy a dcery a jak je těžké dívat se na kamaráda umírajícího jemu před očima, dodává, že si tuhle válku vybral sám a bude bojovat dál a ještě víc;
- e-mailem ze dne 8. 12. 2017 se obžalovaný obrací na zpěváka D. L. (xxx@xxx), kterému popisuje, že už je 3 roky jako dobrovolník na Donbase a že je v ČR prohlášen za separatistu a teroristu, kterému hrozí 4 – 10 let, prezentuje se jako velitel speciální bojové jednotky a vysvětluje L., že mu jeho písně dodávají sílu bojovat, také ho žádá o finanční podporu;
- ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19. 2. 2019 se podává, že obžalovaný dne 22. 7. 2015 odletěl z Terminálu 1, odkud jsou vypravovány lety mimo hranice schengenského prostoru, z České republiky; žádný další záznam o překročení české hranice leteckou přepravou ze strany obžalovaného není evidován;
- ze sdělení Vojenské kanceláře prezidenta republiky ze dne 29. 3. 2019 je v odpovědi na žádost policejního orgánu uvedeno, že obžalovaný si od 1. 1. 2005 do data vyhotovení písemnosti nepodal žádost o souhlas prezidenta republiky se vstupem do ozbrojených sil jiného státu, protože mu ani žádný takový souhlas ze strany prezidenta nemohl být udělen;
- ze sdělení Ministerstva obrany ČR, Vojenského zpravodajství ze dne 6. 5. 2019 vyplývá, že obžalovaný neprochází žádnými vojenskými evidencemi – neabsolvoval vojenskou základní službu, nebyl ve služebním poměru k VZP ani nebyl příslušníkem Aktivní zálohy;
- ze sdělení Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 9. 4. 2019 plyne, že obžalovaný neprochází evidencí rezortu Ministerstva obrany;

- ze zprávy Městského úřadu Xxx, přestupkového oddělení ze dne 3. 4. 2019 se podává, že obžalovaný nemá žádný záznam v tamní evidenci přestupků; stejná informace plyne též z opisu z evidence přestupků;
- z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob a rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 9. 10. 2013 (v právní moci téhož dne), sp. zn. 2 T 154/2013, je zřejmé, že byl obžalovaný v minulosti již jednou odsouzen a potrestán, když se podle citovaného pravomocného rozhodnutí dopustil ve spolupachatelství přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin, který vykonal dne 9. 10. 2014; na obžalovaného se ve vztahu k tomuto skutku hledí, jako by nebyl odsouzen, a nelze k němu dále přihlížet;
- z výpisu z Centrální evidence obyvatel se podávají základní nacionále obžalovaného; z výpisu z internetu k telefonním předvolbám je zřejmé, že telefonní číslo, které v jednom z e-mailů poskytl obžalovaný Evě S. jako své s pokynem, aby o něm nikomu neříkala, má předvolbu Ukrajiny;
- na fotografiích stažených ze skypové komunikace mezi obžalovaným a Radkem I. (xxx) je vyobrazen obžalovaný ve vojenském oblečení a s vojenským vybavením a municí, dále s kolegy z jednotky (ozbrojení muži oděni rovněž ve vojenském) a rovněž tetování obžalovaného na zádech v ruském jazyce (v azbuce);
- z výpisu z Centrální evidence stíhaných osob plyne, že kromě již zmíněné trestní věci vyřízené Okresním soudem v Šumperku a nyní posuzované trestní věci nemá obžalovaný žádná aktuální trestní stíhání; v minulosti byly předmětem vyšetřování ještě další jeho dva skutky, tyto byly však vyřízeny již v přípravném řízení;
- z fotografií z portálu mapy.cz se podává umístění hydroelektrárny na řece Doněc (Donets), o níž psal obžalovaný Evě S. v e-mailu ze dne 29. 1. 2016.

15. Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil následující skutkové závěry:

16. Martina K. popsali jeho nejbližší (sestra Lucie K., bývalá přítelkyně Eva S. i přátelé, s nimiž se zná od dětství, Jan R., Radek I. a Jiří K.) jako vstřícného k lidem, které měl rád, navenek ale jako poměrně výbušného, konfliktního, dokonce agresivního člověka, který vyvolával konflikty nebo se jich účastnil. Svědci K., R. a I. shodně vypověděli také to, že v České republice se obžalovaný dostal do problémů s drogami a v návaznosti na to také s dluhy, které řešil nešťastně – participací na úvěrových podvodech (z fotografií z aplikace Skype vydaných svědkem R. plyne, že dluhová minulost obžalovaného stíhala – na veřejných internetových fórech se po něm v této souvislosti lidé ptali). Zmínění svědci se také shodli na tom, že obžalovaného velmi zasáhl jeho rozchod s dosavadní přítelkyní Evou S.: od té doby to s ním šlo z kopce, ona na něj přestala mít pozitivní vliv, dokonce se dvakrát pokusil o sebevraždu, třebaže nelze vyloučit, že šlo o pokusy spíše demonstrativní. Svědci I. a R. nadto popsali kladný vztah obžalovaného ke zbrání a jeho vůli stát se příslušníkem české armády, která plyne také z e-mailové komunikace obžalovaného, podle níž se o místo tam skutečně ucházel.

17. Z provedeného dokazování je zřejmý také postoj obžalovaného k situaci na Ukrajině, neboť jej v hlavním líčení přesvědčivě vylíčil svědek I., kterého o něm obžalovaný sám zpravil, a spolehlivě se podává také z e-mailové komunikace, kterou obžalovaný adresoval svým nejbližším. Obžalovaný jednoznačně sympatizoval s proruskými separatisty vymezujícími se vůči ukrajinské vládě. Podle svědka I. obžalovaný nabyt, mj. i poté, co se seznámil s jistým ukrajinským příslušníkem, dojmů, že *„Ukrajina je ta špatná a Rusové jsou na té dobré straně“*. V době, kdy se ke svému

ochodu do tamní oblasti teprve chystal, komunikoval obžalovaný elektronicky s dalším zájemcem o cestu tam, jemuž psal, že doufá, že je stejně jako on na straně Ruska. V e-mailu ze dne 31. 1. 2016 obžalovaný výslovně popisuje svědkyni S., že bojuje za Novorusko, za lidi, které napadla Ukrajina, protože chtěli to, co se stalo na Krymu – aby tyto oblasti zabralo Rusko. Uvádí, že Novorusko *ještě není celé*. Bojuje za *ty bábušky, děti a rodiny, které umřeli pod obštelama ukrajinské armády*. Z kontextu konverzace dále jednoznačně plyne, že ukrajinské příslušníky označuje obžalovaný za „*kurvy náckovský*“, uvádí, že nenávidí neonacismus Ukrajinců a svoji činnost popisuje svědku I. mj. jako „*zčišťování domů od ukropů*“, které nelze vyložit jinak než jako útok na Ukrajince v hanlivém slova smyslu. Nadto nelze pominout, že svou sounáležitost s proruskými separatisty vyjadřoval obžalovaný i svým odíváním, když z četných fotografií jím zaslaných přátelům je zřejmé, že se obžalovaný oblékal do vojenského, a to s nášivkami běžně používanými v prostředí tzv. Doněcké a Luhanské republiky iredentickými skupinami usilujícími o separaci, jak dokládají závěry znaleckého ústavu z oboru sociální vědy.

18. Obžalovaný si byl podle závěrů dokazování jednoznačně vědom protiprávnosti (nesprávnosti, postižitelnosti) svého jednání. Již v době, kdy se na Ukrajinu chystal a domlouval se ohledně odjezdu s uživatelem e-mailového účtu xxx@xxx, tomuto slovenskému kolegovi sděloval, že za plánované aktivity *„je u nás totiž 10 let natvrdo vězení, což by nerad, už tak až se na to tady přijde z toho bude průser“*. Dokonce počítal i s tím, že takové jeho jednání může být pokládáno za terorismus, čímž odůvodňoval svůj záměr do ČR se už nevracet, např. když psal své bývalé přítelkyni v e-mailu ze dne 29. 1. 2016, že ho asi hledá policie za to, že je na Ukrajině (*„zkrž to, že jsem tady“*), a že by mu mohli dát 4 roky za terorismus, nebo dne 5. 4. 2016, že alespoň zatím do Čech nemůže, protože by ho zavřeli za terorismus. Totéž, byť jinými slovy (nikoli za pomoci výrazu terorismus) potvrdil i svým přátelům R. a I., jak oba shodně vypověděli.

19. Soud nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný do oblasti Donbasu z České republiky skutečně odletěl a v rozhodnou dobu se v této oblasti skutečně vyskytoval. Z e-mailové schránky obžalovaného byla extrahována jeho komunikace svědčící o tom, že si obžalovaný opatřil pokyny, jak postupovat, aby se mohl k proruským separatistům přidat (instrukce z účtu xxx@xxx), a přesně v duchu těchto pokynů učinil konkrétní kroky. Opatřil si jednosměrnou letenku do Rostova na Donu s datem 22. 7. 2015 i potřebné vízum. Dne 22. 7. 2015 podle údajů cizinecké policie skutečně Českou republiku opustil, a to letecky, prostřednictvím terminálu sloužícího k odletům mimo schengenský prostor. Aniž by legálně překročil ukrajinskou státní hranici (o legálním překročení nemá Státní pohraniční služba Ukrajiny žádný záznam), přemístil se odtamtud na ukrajinské území do Luhanské oblasti. O jeho pobytu tam svědčí zpráva společnosti Seznam.cz, která lokalizovala vstupy do obžalovaným používaných e-mailových schránek xxx@xxx a xxx@xxx, do nichž jejichž uživatel vstupoval nejprve z lokalit v xxx kraji (do prvně uvedené ještě v květnu 2015) a posléze z Luhanské oblasti na Ukrajině. Fotografie z účtu obžalovaného na sociální síti „Vkontakt“ zajištěná ukrajinskou Státní bezpečnostní službou dokládá pobyt obžalovaného v místě Lugansk. Ve své e-mailové komunikaci se svými nejbližšími nadto obžalovaný konzistentně a barvitě popisoval, jak tamní prostředí vypadá, a to včetně zcela konkrétních detailů – např. v e-mailu ze dne 29. 1. 2016 obžalovaný píše své bývalé přítelkyni o tom, že sedí u řeky Doněc a vidí hydroelektrárnu – z fotografie ze serveru mapy.cz doložené obžalobou je zřejmé, že jde o popis skutečného místa lokalizovatelného na mapě. Vliv tamního prostředí na obžalovaného přiblížil ve své výpovědi svědek I., který uvedl, že v pozdějších rozhovorech už měl obžalovaný ruský přízvuk a míchal česká a ruská slovíčka.

20. Soud dále dospěl k závěru, že obžalovaný v dané lokalitě skutečně působil v řadách ozbrojených bojových jednotek. Svědčí o tom četné fotografie, které zasílal svým blízkým, na nichž je spolu s dalšími muži vystrojen a vyzbrojen k boji, popř. je na nich vyobrazena vojenská technika či munice, kterou tam mají k dispozici. Znalecké zkoumání fotografií vojenské výbavy sice připustilo, že nelze s jistotou určit její autenticitu a funkčnost, na druhou stranu to by bylo možné zajistit jedině fyzickým ohledáním konkrétních zbraní, které z povahy věci nepřipadalo do úvahy.

Soud nemá žádný rozumný důvod k úvahám o tom, že by se mělo jednat o makety nebo nefunkční kusy – taková verze by byla ostatně krajně nepravděpodobná i ve vztahu k obhajobou nabízeným variantám skutkového děje, a sice že obžalovaný vykonává humanitární činnost nebo ostrahu objektů. Obžalovaný po dobu více než jednoho roku pravidelně komunikoval se svými přáteli z dětství, se svojí sestrou a bývalou přítelkyní, na níž mu podle všech nejvíce záleželo. Svědkyně S. sice uvedla, že si e-mailovou korespondenci s obžalovaným nevybavuje, zároveň ale identifikovala jak jeho, tak svoji e-mailovou adresu jako pravou a připustila, že vlivem negativních zážitků ze svého vztahu s ním, se veškeré vzpomínky na obžalovaného usilovně snažila vytěsnit. Obžalovaný svým nejbližším podrobně, konzistentně a přesvědčivě líčil, jak probíhá tamní ozbrojený konflikt, jehož se účastní, a to nejen prostřednictvím e-mailů, ale ve vztahu ke svědkům R. a I. také živě v reálném čase, pomocí aplikace Skype. Při této příležitosti svědek I. shledal posun v tělesné konstituci obžalovaného, který se – zjevně vlivem výcviku – stal robustnějším, silnějším. Obžalovaný jim vyprávěl o tom, že uzavřel na rok smlouvu s armádou Novoruska, ukazoval jim fotografie bytu, který mu byl přidělen, popisoval konkrétní kolegy z jednotky i konkrétní vojenské akce (činnost rozvědky, nastražení granátové pasti; svědku I. v hovoru popsal i střelení ze zbraně a pokládání min). Jeho líčení se jeví souvislým, logicky koherentním, bezrozporným. Obžalovaný v něm přesvědčivě vzpomíná i konkrétní detaily (hovoří-li o místě, kde se nachází, jmenuje řeku a hydroelektrárnu; vyjadřuje-li lítost nad zemřelým kamarádem, zmiňuje pohled na jeho ženu a malou dcerku, vypráví-li o tom, že bojuje i za bábušky a děti, dodává, že se s nimi setkal a postavil jim dřevěný domek, jehož fotografií zasílá, při vzpomínání na nastražování min uvádí, že kolega při té příležitosti přišel o nohu, popisuje-li opuštěnou a rozstřílenou vesnici, dodává, jak tam vše vrže a bouchá). Přátelé, kteří jej znají od dětství, o jeho tvrzeních nepochybují. Svědek R. vypověděl, že je na 100 % přesvědčen, že si obžalovaný nevymýšlí. Svědek I. uvedl, že u některých konkrétních věcí (nabídka do Specnaz) měl už za to, že obžalovaný přehání, jinak ale neměl důvod nevěřit tomu, co obžalovaný říkal. Sestra obžalovaného nevyloučila ani jiné varianty, ale konstatovala, že si nemyslí, že ve svých vyprávěních přeháněl, aby se dělal zajímavějším. Na závěru vyplynuvším z takto souladných výpovědí těchto svědků, již znali obžalovaného takřka celý jeho život, proto nemůže ničeho změnit ani poznámka svědkyně S., podle níž měl obžalovaný někdy tendenci stavět vzdušné zámky.

21. Z hlediska totožnosti pisatele předmětných e-mailů soud dodává, že nemá důvod domnívat se, že by jím byl kdokoli jiný než právě obžalovaný. Předně je třeba uvést, že dotyčný komunikoval s osobami obžalovanému nejbližšími, přičemž tyto nepojaly ohledně jeho totožnosti žádné podezření (na rozdíl např. od pisatele P. H., jenž měl oznámit smrt obžalovaného v boji, která se posléze neprokázala) a v konverzaci dále pokračovaly. Se svědky R. a I. v mezidobí komunikoval také přes Skype, přičemž na to v e-mailové komunikaci konkrétně odkazoval. Svědci shodně uvedli, že e-mailový účet xxx@xxx patřil v rozhodné době právě obžalovanému, propojení s druhým účtem xxx@xxx je zřejmé ze samotné komunikace, když obžalovaný například v e-mailu ze dne 10. 8. 2016 vyčítá Evě S., že mu napsala na první, nikoli na druhý e-mail. Obě adresy zmiňuje sám obžalovaný také v komunikaci s xxx@xxx, když se domlouvají na odchodu na Ukrajinu.

22. Verze, kterou předložila v hlavním líčení obhajoba, totiž že se obžalovaný mohl ve skutečnosti nacházet na docela jiném místě a vstupy z Ukrajiny do e-mailových účtů si zajistit pomocí dálkového přístupu, a dále, že i v případě výskytu právě v Luhanské oblasti mohl obžalovaný vykonávat toliko humanitární činnost či činnost spočívající v ostraze objektů apod., nemá žádný podklad v provedeném dokazování, naopak je s mnoha konkrétními výše zmíněnými důkazy v příkrém rozporu, a není tak způsobilá vnést jakoukoli pochybnost do skutkových závěrů soudu. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že i takováto pochybnost by musela vyplývat z provedených důkazů. Jak ve své judikatuře opakovaně postuloval Ústavní soud, nemůže jít o pochybnost imaginární, založenou na určité náhodě, domněnce nebo dohadu, které nemají v provedených důkazech žádnou oporu (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 2509/09, IV. ÚS 1618/10, IV. ÚS 2889/11 či IV. ÚS 2034/11). Jinými slovy, jestliže na základě

provedeního dokazování nemá soud žádný důvod usuzovat na okolnosti, jež by takovou pochybnost zakládaly, nemůže si takové okolnosti domýšlet nebo je bez dalšího presumovat. Žádná okolnost svědčící o tom, že by obžalovaný působil ve skutečnosti v jiné oblasti nebo že by vykonával humanitární či bezpečnostní činnost na daném místě, se z provedených důkazů nepodává, a nelze ji tak chápat jinak než jako ničím nepodloženou spekulaci obhajoby.

23. Oproti obžalobě učinil soud korekci v popisu skutku, a to jednak z toho důvodu, že jej časově ohraničil podle poslední známé a prokázané aktivity obžalovaného, kterou je e-mail adresovaný dne 8. 12. 2017 D. L., jemuž vysvětluje svoji činnost na Ukrajině a žádá jej o podporu a pomoc, a dále proto, že z popisu skutku vynechal závěry převzaté obžalobou ze zjištění ukrajinské bezpečnostní služby, neboť se tato zakládají toliko na operativních poznatcích kontrarozvědky, a jako taková nemohou být považována za důkaz v českém trestním řízení, jak důvodně namítala strana obhajoby.

24. Naproti tomu soud nepřisvědčil námitce obhajoby spočívající v tom, že e-mailová komunikace s obžalovaným vydaná svědky R., I. a K. nemůže být použita jako důkaz proto, že byla vydána v návaznosti na výslechy těchto svědků, které byly ze strany orgánů přípravného řízení nesprávně vyhodnoceny jako neodkladné úkony. Důvody, pro které ani Městský soud v Praze neshledal neodkladnou povahu těchto úkonů, a tudíž k nim jako k nezákonně provedeným nikterak nepřihlížel, se podávající z odstavce 7. odůvodnění tohoto rozsudku. To však nemá význam z hlediska zákonnosti provedení odlišného úkonu – vydání věci, který je úkonem samostatným, nikoli navázaným na výslech svědka v přípravném řízení. Jeho zákonnost je podmíněna splněním odchylných podmínek, konkrétně formulovaných v § 79 tr. řádu, přičemž požadavek na vyčkání s provedením tohoto úkonu do zahájení trestního stíhání mezi tyto podmínky nepatří. Vydaná e-mailová korespondence je zákonně opatřeným, a tedy použitelným důkazním prostředkem.

25. Po právní stránce posoudil soud jednání obžalovaného jako zvlášť závažný zločin **teroristického útoku** podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 (dále jen „tr. zákoník“) za užití § 313 tr. zákoníku, spáchaný **ve prospěch organizované zločinecké skupiny** podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, a zvlášť závažný zločin **účasti na teroristické skupině** podle § 312a odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku spáchané v jednočinném souběhu. (Na možnost přísnějšího právního posouzení oproti obžalobě spočívajícího v kvalifikaci prvního uvedeného trestného činu jako trestného činu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny byl obhájce uprchlého obžalovaného upozorněn po přednesení obžaloby v hlavním líčení konaném dne 5. 5. 2021.)

26. Soud dospěl k závěru, že obžalovaný v úmyslu poškodit ústavní zřízení a obranyschopnost Ukrajiny, narušit základní politickou strukturu Ukrajiny a protiprávně přinutit vládu Ukrajiny, aby něco trpěla, provedl útok ohrožující život nebo zdraví člověka s cílem způsobit smrt nebo těžkou újmu na zdraví.

27. Skutková podstata trestného činu předpokládaná ustanovením § 311 tr. zákoníku slouží k ochraně před fenoménem *terorismu*, tj. jedné z nejhorších a společensky nejškodlivějších forem mezinárodního organizovaného zločinu, který je hrozbou pro demokracii, svobodný výkon lidských práv a pro hospodářský a společenský rozvoj (*Šámal, P. et al. Trestní zákoník (EVK), 2. vydání, 2012, s. 3049-3060*). V mezinárodním společenství panuje obecná obava z kriminality tohoto typu, protože je ochrana před ní poskytována na nadstátní úrovni v rámci integrovaného systému všech států bojujících proti teroru a terorismu (srov. *Šámal, P. et al. Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 3064-3067*). Vůli poskytnout ochranu před terorismem i cizím státům deklaruje český zákonodárce prostřednictvím § 313 tr. zákoníku, přičemž tuto ochranu váže na podmínku *státu* – netřeba, aby se jednalo o stát spřátelený nebo stát vyznávající tytéž demokratické hodnoty jako Česká republika (srov. *tentýž pramen*), byť v projednávané věci, tedy v případě Ukrajiny, tomu tak je.

28. Pokud jde o vyhodnocení otázky, který útvar lze z právního hlediska považovat za *stát*, je i trestní soud povinen vycházet z norem a pravidel mezinárodního práva veřejného, přičemž

Městský soud v Praze dále respektuje výklad těchto norem ve vysokoškolských učebnicích tohoto právního odvětví (srov. Malenovský, J. *Mezinárodní právo veřejné: obecná část a poměr ke jiným právním systémům*. 7., upravené a doplněné vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2020. s. 77-94, srov. dále Čepelka, Č., Šturma, P. *Mezinárodní právo veřejné. Vydání druhé*. Praha: C. H. Beck, 2018. s. 35-40). Jako státy jsou těmito prameny s odkazem na dílo rakouského právníka G. Jellineka a Montevidejskou úmluvu o právech a povinnostech států z roku 1933 (jež má sice regionální působnost, právě ve vztahu k této právní otázce je z ní ale standardně vycházeno) považovány útvary splňující 3 definiční prvky: (1) mají vymezené území, (2) trvalé obyvatelstvo a (3) vládu; respektovaná Montevidejská úmluva pak dodává ještě požadavek na (4) schopnost vstupovat do mezinárodních vztahů. Naopak formální uznání státu mezinárodním společenstvím není podmínkou jeho existence, což Montevidejská úmluva zmiňuje výslovně v čl. 2. Zatímco Ukrajinská republika výše zmíněné atributy splňuje, tzv. Doněcká lidová republika a tzv. Luhanská lidová republika nikoli, neboť operují na území náležejícím Ukrajině a obývaném ukrajinským obyvatelstvem, nemají legitimní vládu a nelze uvažovat o jejich schopnosti vstupovat do mezinárodních vztahů, o čemž svědčí mj. skutečnost, že ze strany významné části mezinárodního společenství (členské státy EU) je činnost obou těchto útvarů pokládána za narušování či ohrožování územní celistvosti, svrchovanosti a nezávislosti Ukrajiny, pročež vůči nim byla přijata restriktivní opatření.

29. Pravidla válečného a humanitárního práva obsažená v tzv. Ženevských úmlouvách, a dále pravidla obsažená v Chartě Organizace spojených národů a v Deklaraci zásad mezinárodního práva týkajících se přátelských vztahů a spolupráce mezi státy v souladu s Chartou Organizace spojených národů pak ukotvují *právo národů na sebeurčení*, ani tohoto práva však výše zmíněné útvary nepožívají, když toto náleží toliko národům bojujícím proti koloniální nadvládě a cizí okupaci a proti rasistickým režimům. To není případ Ukrajiny, která jednoznačně není rasistickým, koloniálním státem či státem, který by okupoval cizí území. Městský soud v Praze se v tomto směru ztotožňuje s právním názorem obžaloby, která v návaznosti na to uvedla, že obžalovaného nelze považovat za komatanta, který by ve smyslu nyní citované právní úpravy pouze vykonával své právo, a tudíž nebyl trestně odpovědný.

30. *Objektivní stránka trestného činu* podle § 311 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku záleží v provedení úmyslného útoku na život nebo zdraví člověka, přičemž takový útok může být proveden násilím, lstí nebo jakýmkoli jiným, život nebo zdraví ohrožujícím způsobem (Šámal, P. et al. *Trestní zákoník (EVK)*, 2. vydání, 2012, s. 3049-3060). Výše popsané jednání obžalovaného spočívající v jeho aktivním působení v přímé linii v pozici odstřelovače, zastávání funkce velitele bojové jednotky a konkrétně též nastražení granátové pastí, tento znak skutkové podstaty jednoznačně naplňuje, neboť jde o aktivity směřující vůči životu a zdraví jiného člověka (jiných lidí), a to za použití zbraní způsobilych takový následek přivodit.

31. *Subjektivní stránka tohoto trestného činu* předpokládá úmyslnou formu zavinění ve vztahu k provedení útoku ohrožujícího život a zdraví člověka, dále cíl způsobit smrt nebo těžkou újmu na zdraví a konečně úmysl přesahující objektivní stránku (*dolus coloratus*), totiž jednání v úmyslu poškodit ústavní zřízení a obranyschopnost Ukrajiny, narušit základní politickou strukturu Ukrajiny a protiprávně přinutit vládu Ukrajiny, aby něco trpěla. Městský soud v Praze konstatuje, že obžalovaný provedl útok ohrožující život a zdraví člověka **v úmyslu přímém**, tedy, že tyto zájmy chráněné trestním zákonem ohrozit chtěl a ohrozil. Útok na tyto zájmy je totiž zjevně samotnou podstatou působení obžalovaného v ozbrojených silách nelegálních separatistických entit na Ukrajině, o čemž svědčí jeho vlastní vyjádření v e-mailech adresovaných jeho nejbližším, kde popisuje, zač bojuje a že jeho práce spočívá ve střelení, pokládání min, záškodnictví a začišťování domů od ukropů. Tato skutková zjištění jsou zároveň podkladem pro právní závěr o naplnění zákonem předpokládaného cíle pachatele, tj. způsobit smrt nebo těžkou újmu na zdraví. Obžalovaný své počínání vnímá tak, že tamní proruský orientované obyvatelstvo ochraňuje před ukrajinskou armádou, která jej napadla (zároveň však, jak uvedeno výše, s vědomím nesprávnosti a protiprávnosti svého konání). Obránci ukrajinské svrchovanosti jsou proto jeho přímým terčem,

na který útočí. Ani o naplnění tohoto znaku nemá tedy soud žádné pochybnosti. Konečně naplněn je také úmysl přesahující objektivní stránku – cílí-li obžalovaný na „krymský scénář“ v oblasti Donbasu, jedná v rozporu s tím, co předpokládají výše citované články ukrajinské ústavy a jinak než dovolenými (Ústavou předpokládanými prostředky) se snaží přimět vládu Ukrajiny, aby strpěla nadvládu proruských separatistických jednotek na části svého území.

32. Popsaného jednání se obžalovaný dopustil jako *člen organizované skupiny i organizované zločinecké skupiny*. Ke vztahu těchto znaků je s odkazem na § 107 odst. 2 tr. zákoníku nejprve třeba uvést, že jejich kumulativní naplnění se nevylučuje. Organizovaná skupina není přímo definována v tr. zákoníku, ustálený výklad tohoto pojmu se nicméně podává z respektované komentářové literatury, podle níž se jí rozumí „*sdržení nejméně tří trestně odpovědných osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy a v důsledku čehož se jeho činnost vyznačuje jistou plánovitostí, koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení činu a tím i jeho nebezpečnost pro společnost*“ - srov. Šámal, P. et al. *Trestní zákoník (EVK)*, 2. vydání, 2012, s. 3049-3060) /v kontextu nového tr. zákoníku spíše společenskou škodlivost – pozn. soudu/. Organizovaná zločinecká skupina je podle § 129 tr. zákoníku vysvětlována jako společenství nejméně tří trestně odpovědných osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, které je zaměřeno na soustavné páčání úmyslné trestné činnosti. Ozbrojené bojové jednotky, jichž je obžalovaný součástí, všechny výše uvedené znaky pro svoji organizaci, hierarchii, řád a sestavu naplňují bezesbýtku. Svědčí o tom množství osob vyplývající z fotografií zasílaných obžalovaným a z jeho vyprávění (svědku I. uváděl dokonce 50-80 osob), skutečnost, že má jednotka svého velitele i jasně vymezené úkoly, funguje zde, jak popisoval obžalovaný, systém hodností a povyšování, začlenění do skupiny je formalizováno dokonce do té míry, že se podepisuje smlouva (obžalovaný uvedl, že podepsal smlouvu s armádou Novoruska), plánují se konkrétní vojenské operace v časových úsecích (obžalovaný byl podle svých slov vždy určitý čas „na bytě“ a určitý „na linii“, popisoval, které konkrétní kroky očekává a budou následovat), přičemž činnost jednotek probíhá již po dobu několika let, z toho min. po dobu nyní vymezeného skutku za účasti obžalovaného, a její organizovaná povaha výrazně zvyšuje, ba přímo podmiňuje úspěšnost prováděné teroristické trestné činnosti.

33. Tímtež skutkem se obžalovaný podle soudu účastnil činnosti teroristické skupiny, která naplňuje znaky organizované zločinecké skupiny. Tyto dva znaky je rovněž třeba v nyní posuzované věci aplikovat kumulativně, když navíc takový způsob postihu předpokládá přímo kvalifikovaná skutková podstata podle § 312a odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a potvrzuje výkladové ustanovení § 129a odst. 2 tr. zákoníku.

34. Ve vztahu k naplnění znaků organizované zločinecké skupiny lze odkázat na již odůvodněné. Vedle toho je nutno ozbrojené bojové jednotky separatistů pokládat také za *teroristickou skupinu*. To nutně nepředpokládá jejich formální zařazení na seznam teroristických organizací vedený některou z mezinárodních institucí, neboť pojem teroristické skupiny je v českém trestním právu vyložen za pomoci legální definice v § 129a tr. zákoníku. Teroristickou skupinou se rozumí společenství nejméně tří trestně odpovědných osob, které má trvalejší charakter, je v něm provedena dělba činností mezi jeho jednotlivé členy, jeho činnost se vyznačuje plánovitostí a koordinovaností a je zaměřené na páčání trestného činu vlastizrady spáchané formou teroristického útoku nebo teroru (§ 309), trestného činu teroristického útoku (§ 311) nebo trestného činu teroru (§ 312). Nad rámec dosud uvedeného shledává soud naplněným také znak spočívající v zaměření skupiny na páčání teroristické trestné činnosti, když právě takto vyhodnotil aktivity separatistických jednotek na ukrajinském území.

35. **Z hlediska časové působnosti** dospěl soud k závěru, že skutek, pro něž byl obžalovaný před soud postaven, je třeba posoudit podle tr. zákoníku účinného do 31. 1. 2019, neboť později novelizovaná právní úprava není pro obžalovaného příznivější.

36. Při úvaze o druhu a výměře trestu vycházel soud ze zákonných ustanovení upravujících obecné zásady pro stanovení druhu a výměry trestu (zejména § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 38 tr. zákoníku), přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (§ 41, § 42 tr. zákoníku). Vzhledem k mnohosti trestných činů (ideální konkurenci) postupoval soud podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku a uložil obžalovanému **trest úhrnný**.

37. Obžalovaný se dopustil dvou trestných činů, přičemž oba dva náleží z hlediska kategorizace (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku) mezi zvláště závažné zločiny (i ten méně závažný je postihován v rámci trestní sazby 5 až 15 let).

38. Nejprísněji postihovaným trestným činem rozhodným podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku pro určení trestní sazby, v jejímž rámci má být žalovaná trestná činnost posuzována, je zvláště závažný zločin teroristického útoku podle § 311 odst. 2 tr. zákoníku, který předpokládá sazbu **12 až 20 let nebo výjimečný trest**.

39. Obžalovaný tento čin spáchal jako člen organizované zločinecké skupiny, tj. ve prospěch organizované zločinecké skupiny ve smyslu § 107 odst. 1 tr. zákoníku. Důsledkem tohoto právního závěru je podle § 108 odst. 1 tr. zákoníku **obligatorní zvýšení horní hranice trestní sazby a obligatorní uložení trestu v horní polovině takto stanovené trestní sazby**, nejsou-li zároven splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr. zákoníku. Aplikace právě uvedeného ustanovení není v případě skutkové podstaty podle § 311 tr. zákoníku oproti skutkové podstatě podle § 312a tr. zákoníku při ukládání trestu vyloučena.

40. Městský soud v Praze neshledal důvody, pro které by bylo možno uložit obžalovanému trest pod dolní hranici trestní sazby. Soud připomíná, že postup podle § 58 tr. zákoníku je postupem výjimečným, nikoli běžným (arg. „mimořádné“ snížení trestu). Tento postup je podmíněn okolnostmi, pro které by bylo standardní potrestání pro pachatele nepřiměřeně přísné, s tím, že dosažení jeho nápravy je možné i trestem kratšího trvání. Obžalovaný je po celou dobu trestního řízení stíhán jako uprchlý. Neprojevili žádnou sebereflexi či lítost nad spáchaným, naopak si je plně vědom závažnosti i protiprávnosti svého počínání, dokonce též jeho teroristické povahy. Opakovaně vyjádřil neochotu se do České republiky ještě někdy vrátit právě s ohledem na možný trestní postih, naopak zmínil záměr bojovat dále a intenzivněji, dokonce vyjádřil i ochotu v boji zemřít, neboť území, jež si jeho jednotky chtějí podrobit, ještě nebylo dobyt. Takovéto okolnosti případu při absenci dalšího vyjádření obžalovaného nemohou vést soud k závěru o přílišné přísnosti trestu ukládaného v rámci zákonné trestní sazby a dostatečnosti účinku mírnějšího trestu z hlediska jeho nápravy. Pro úplnost pak soud dodává že naplněna není ani žádná z dalších okolností rozhodných pro mimořádné snížení trestu předpokládaných vyššími odstavci § 58 tr. zákoníku.

41. Již bylo uvedeno, že skutková podstata trestného činu, kterou obžalovaný svým počínáním naplnil, slouží k postihu jedné z nejzávažnějších forem organizovaného zločinu vůbec. Její závažnost tkví v útoku na nejdůležitější právní statky, a to jak z hlediska státního zřízení (svrchovanost, územní celistvost, obranyschopnost státu), tak z hlediska ochrany jednotlivců (lidský život a zdraví). Všem těmto hodnotám a jejich ochraně se obžalovaný svým působením na Ukrajině zprotivil. Soudu nepřísluší přezkoumávat a hodnotit legitimitu zájmů, za něž obžalovaný v proruských jednotkách bojuje, neboť je povinen vycházet z norem mezinárodního práva, pro které je z výše uvedených důvodů potřeba považovat za legitimní zájmy Ukrajiny; je to ona, kdo je v daném konfliktu v postavení bránícího se. Obžalovaný není odsuzován proto, že prosazuje určité zájmy, ale proto, že k jejich prosazení zvolil jednoznačně protiprávní prostředky. Škodlivost jednání obžalovaného nesnižuje ani to, že obyvatelstvo donbaské oblasti přinejmenším zčásti přítomnost proruských ozbrojených jednotek na svém území vítá – takový argument nemůže v kontextu porušování kogentních norem mezinárodního práva obstát, podobně jako by nemohl obstát v některých historicky známých případech – na českém území třeba v případě Sudet. Obžalovaný si je navíc nelegitimity a protiprávnosti svého jednání na Ukrajině vědom. Případy tzv. zahraničních

bojovníků [*foreign fighters* – osoby, které jsou zapojeny do ozbrojeného konfliktu mimo území jejich domovského státu a nestojí na straně tohoto státu – srov. *Vládní analýza zhodnocení možnosti trestního postihu činnosti zahraničních (teroristických) bojovníků*] nemusí být typickou, na první pohled představitelnou formou terorismu, je-li však u nich dán a prokázán tzv. specifický teroristický úmysl, není důvod, aby tyto osoby nebyly stíhány jako teroristé. Jednání ozbrojených složek tzv. Doněcké a tzv. Luhanské republiky, jichž se obžalovaný účastní, nelze připodobnit službě v cizích ozbrojených silách postihované podle stávající skutkové podstaty § 321 tr. zákoníku v sazbě až na pět let, neboť od této skutkové podstaty činnost těchto složek významně odlišuje právě nestátní a nelegitimní povaha útvarů, jejichž jménem vystupují. Soud si je vědom i chystané legislativní změny spočívající v přijetí zvláštní skutkové podstaty trestného činu účasti na nestátní ozbrojené skupině zaměřené na působení v ozbrojeném konfliktu podle § 321a tr. zákoníku, jež má být postihována rovněž v sazbě až na pět let (*sněmovní tisk č. 639, 8. volební období Poslanecké sněmovny PČR*), ani tato by se však (soud zde vychází též z výkladu v důvodové zprávě) nevztahovala na nyní posuzovaný případ, neboť má kriminalizovat případy, u nichž se neprokáže teroristický charakter příslušné bojové skupiny, a tedy doplnit ochranu poskytovanou trestním právem, nikoli zmírnit postih jednání, která jsou podle současné právní úpravy posuzována jako teroristické trestné činy. Cílený útok na státoprávní zájmy Ukrajiny jménem nestátních a nelegitimních ozbrojených entit od těchto zvláštních skutkových podstat případ obžalovaného odlišuje a způsobuje jeho podřazení do skupiny teroristických trestných činů.

42. Vzhledem k uvedenému tedy nejsou splněny podmínky pro aplikaci výjimky předpokládané § 108 odst. 1 *in fine* tr. zákoníku a soud musel přistoupit ke zpřísnující modifikaci trestní sazby, po jejímž provedení je trestná činnost obžalovaného posuzována v rámci sazby **19 let a 4 měsíce až 26 let a 8 měsíců**. I v tomto případě je obžalovaný dále ohrožen také výjimečným trestem.

43. V rámci takto upravené trestní sazby postihl soud obžalovaného **trestem odnětí svobody ve výměře 20 let**, tedy spíše na dolní hranici této trestní sazby. Obžalovanému polehčuje skutečnost, že před nyní posuzovanými aktivitami vedl v podstatě řádný život (resp. je třeba na něj hledět jako na dosud netrestaného) a všechny obecně přitěžující okolnosti, jež by mu jinak byly přičítány (zavrženíhodné pohnutky, sofistikovanosť a plánovitost jeho postupu, určitá doba páčání trestné činnosti) jsou již výslovnými znaky nebo definičními prvky skutkových podstat trestných činů, jimiž byl uznán vinným, a tudíž nemohou být vzhledem k zákazu dvojího přičítání téže okolnosti podle § 39 odst. 5 tr. zákoníku znovu zohledněny v jeho neprospěch při ukládání trestu. Ve prospěch obžalovaného lze dle soudu při posuzování škodlivosti jeho jednání pro společnost v rámci škály jednání, která jsou postihována skutkovými podstatami trestných činů, jimiž je shledáván vinným, do jisté míry zohlednit i skutečnost, že útoky obžalovaného byly směřovány nikoli vůči civilnímu obyvatelstvu, ale v situaci již existujícího ozbrojeného konfliktu vůči příslušníkům ozbrojených sil Ukrajiny, tedy osobám, které do jisté míry mohly být na takové útoky připraveny a předpokládat je. Obžalovaný byl stíhán jako uprchlý, pročez soud nemohl hodnotit některé okolnosti, jež mají obecně rovněž význam při ukládání trestu – např. zpětný náhled obžalovaného na spáchané, obžalovanému však nadále svědčí právo iniciovat nový trestní proces v této věci a o vyjevení takových okolností se zasadit.

44. **Pro výkon trestu zařadil soud obžalovaného** podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku **do věznice se zvýšenou ostrahou**, neboť splňuje hned dva zákonem alternativně uváděné předpoklady pro takový postup: obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny, a to trest výrazně převyšující výměru osmi let.

45. **Z procesního hlediska** soud závěrem uvádí, že se zabýval také námitkami obhajoby, která poukazovala na konkrétní procesní pochybení ze strany obžaloby (resp. konkrétní kroky, které za pochybení považovala). Jako důvodnou hodnotí soud výhradu obhajoby stran podání obžaloby k soudu ještě před uplynutím lhůty poskytnuté obhajobě k vyjádření se a k návrhům na doplnění dokazování (§ 176 odst. 2 tr. řádu). Nejde ale o vadu, kterou by nebylo lze napravit v řízení před

soudem, a tudíž by odůvodňovala vrácení věci státnímu zástupci k došetření. V tomto konkrétním případě jde navíc o výhradu ryze formalistickou, neboť nelze přehlédnout, že obhájce ve svém podání posléze (vyjma návrhu na vyřazení protokolů ze spisu) pouze zkopíroval svůj předchozí návrh a na žalobcem provedenou změnu právní kvalifikace fakticky nijak nereagoval. Namítaná vada tudíž na výkon práva na obhajobu reálně neměla žádný limitující vliv, nadto se za ni státní zástupce omluvil. Soud naproti tomu nepřisvědčil námitce obhajoby týkající se založení dalších důkazů obžalobou do spisu teprve po seznámení se se spisem, resp. po podání obžaloby. V trestním řízení neplatí zásada koncentrace, založení dalších důkazů do spisu ze strany obžaloby poté, co bylo zahájeno řízení před soudem, není vyloučeno, dokonce jej přímo předpokládá zákonná úprava v trestním řádu (srov. § 179 odst. 2 tr. řádu). Takový postup by soud hodnotil jako excesivní pouze tehdy, jednalo-li by se o ryze účelový krok státního zástupce nebo o velmi rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování, jak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo. Veškerý důkazní materiál (vyjma důkazů, jež soud shledal neúčinnými) byl podroben dokazování v hlavním líčení a možnost obviněného (zde obhájce) vyjádřit se k provedeným důkazům byla v řízení před soudem zachována, a to včetně těch, u nichž obhájce státnímu zástupci vytýkal, že kopie, jež mu byly zaslány, nebyly dobře čitelné. Konečně jako zcela neopodstatněnou hodnotí soud námitku obhajoby týkající se „neprokázání naplnění zásady ne bis in idem“ s ohledem na úkony trestního řízení probíhající současně na Ukrajině. K tomu je předně třeba uvést, že tato zásada, ukotvená jednak na ústavní, jednak na zákonné úrovni, nemá tzv. transnacionální účinek (ve vztahu k zemím, jež nejsou součástí Evropské unie), vyjma situací výslovně předpokládaných § 11 odst. 2 tr. řádu, a to i přesto, že je součástí Dodatkového protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv, neboť tento její účinek vylučuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozhodnutí ESLP ve věci *Krombach v. Francie* ze dne 20. 2. 2018, stížnost č. 67521/14). Ze zpráv ukrajinské Státní bezpečnostní služby nadto vyplývá, že i v roce 2019 bylo tamní řízení toliko ve stadiu prověřování, žádné „opodstatněné důkazy“ pro zahájení trestního stíhání se v něm nepodařilo získat. Za takových okolností nebylo důvodu pro to, aby české orgány v trestním řízení zachování této zásady prokazovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze do 8 (osmi) dnů** od doručení jeho písemného vyhotovení **podat odvolání** k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Byl-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a současně byl poškozenému přiznán, byť částečně, nárok na náhradu majetkové škody, nebo nemajetkové újmy v penězích, nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat zdejší soud, aby byl vyzooměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.

Skončilo-li **řízení proti uprchlému** pravomocným odsuzujícím rozsudkem a poté pominuly důvody, pro které se řízení proti uprchlému vedlo, **může odsouzený podat do 8 (osmi) dnů od**

doručení rozsudku ke zdejšímu soudu návrh na zrušení rozsudku, přičemž soud na základě takového návrhu rozsudek zruší a hlavní líčení se provede znovu. Podle § 33 odst. 1 tr. řádu má odsouzený právo zvolit si obhájce a s ním se radit i během úkonů prováděných orgánem činným v trestním řízení. Podle § 33 odst. 2 tr. řádu osvědčí-li odsouzený, že nemá dostatek prostředků, aby si hradil náklady obhajoby, rozhodne předseda senátu, že má nárok na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu.

Praha, 1. června 2021

Mgr. Jan Šott v. r.
předseda senátu